

zeven „Amsterdamsche Jofferen”, van wie Lizzy Ansingh er een is, zooals ik in mijn opschrift vermeldde. Deze zeven hebben, deels op de academie, deels kort daarna, elkaar leeren kennen en zijn sindsdien steeds vriendinnen gebleven, elkander trouw „haar feilen toonend” en elkaars graag geziene gasten op de dicht bijeen gelegen ateliers.

De andere zes Amsterdamsche Jofferen, van wie ik in volgende nummers nog wel eenige aan u hoop voor te stellen, zijn: Coba Ritzema, Nellie Bodenheimer, Marie van Regteren Altena, Ans van den Berg, Coba Surie en Betsy Westendorp-Osieck.

Lizzy Ansingh blijft met haar werk geheel in de sfeer van deze ouderwetsche naam Jofferen. De oude tijd werkt het sterkst op haar fantasie, die zich een sprookjesfeer schept, waarin een moderne pop vreemd zou aandoen. Zoowel de poppen, waarmee kinderen tegenwoordig spelen, als die akelige geverfde wezens die sommige kwasi-artistische salons opsmukken, passen daarin niet. Wel exotische poppen, uit China, Indië en andere landen met een cultuur die ons vreemd is. Alles wat van heel vroeger is of van heel ver, helpt de sprookjeswereld opbouwen.

Aan diezelfde sprookjeswereld, aan de aloude vertelsels van Moeder de Gans, heeft Lizzy Ansingh nog kort geleden haar hart kunnen ophalen, toen de Rotterdamsche Lloyd haar opdroeg, voor de kinderkajuit van haar nieuwe Indië-vaarder, de „Dempo”, paneelen te schil-

deren. Ik heb het genot mogen smaken, haar aan dit verrukkelijke werk bezig te zien, toen het zijn voltooiing naderde.

Het middenstuk vertelt de geschiedenis van Asschepoes. Zij zit in een grauwe jurk bij 't vuur. De nesten van stiefzusters, met hun grove smaak en hun groote voeten, gaan naar 't bal; de stiefmama, behangen met valsche edelsteenen, kijkt met „opgeprikte” neus uit de hoogte op het arme huissloofje neer. Op een ander paneel zien we het fijne prinsesje angstig wegvluchten langs de klok die twaalf wijst, terwijl ze haar muiltje verliest.

Dan de vroolijk stappende Roodkapje, onbewust van de wolf die op haar loert; het guitige Klein-Duimpje, de Gelaarsde Kat met groen-felle oogen; de Schoone Slaapster, als pendant van Sneeuw witje in haar glazen lijkstijl, betreurd door de kabouters. En ach, al die dierbare vriendjes en vriendinnetjes uit onze jeugd, in matte bloemtintjes en dof groen op ivoren achtergrond, zoo iets fijns en teers, dat het een innig genot is voor 't oog.

In een tijdschrift-artikel is het niet mogelijk, meer dan een oppervlakkigen indruk vast te leggen. Maar al is er maar een enkele die na deze korte kennismaking een gelegenheid zal zoeken om het werk van Lizzy Ansingh nader te leeren kennen, dan is mijn werk niet vergeefs geweest.

HERMIEN MANGER.

Slaapliedje

Als ons koninkje slapend wil zijn,
dou dou doudeladon,
onder de witte wiegbaldakijn,
zoo tusschen schaduw en zon,

als ons koninkje slapen gaan wil,
dou dou doudeladeine,
loopt het windje behoedzaam en stil,
dat het niet wakke dien kleine,

doet het vilten pantoffelkens aan,
dou dou doudeladon,
als het langs de wieg is gegaan,
komt het schoorvoetend weerom.

Al de bladertjes beuzlen met schroom,
dou dou doudeladeine,
babblen voorzichtig, bedeesd om den droom
niet te verstoren den kleine,

schomlen trage en zonder misbaar,
dou dou doudeladon,
wenden zich ingetogen tegaar,
keeren beducht om en om.

Dús kan ons koninkje slapende zijn,
dou dou doudeladon,
onder de witte wiegbaldekijn,
zoo tusschen schaduw en zon.

JO KALMIJN-SPIERENBURG.